

Der blev nu ringet paa en Klokke. Den første Artist stod — dybt bukkende — paa Forhøjningen. Det var en hæsleg lille Dverg-Mulat i Kjole, hvid Silkevest, Laksko og hvide Handsker. En Abe i *dress*.

Torben havde grebet Lejligheden til at trække sig bort fra Generalkonsulinden, der var begyndt paa et Foredrag om Menneskeslægtens Genoprejsning ved det Wellerske System. Men paa Vejen tilbage til sine Damer blev han standset af Direktør Zaun, der ønskede en Samtale med ham om de politiske Forhold derhjemme.

Øjeblikket var uheldigt valgt. Torben havde netop opdaget, at v. Auen under hans Fraværelse havde taget Plads paa en Stol ved Siden af Jytte og konverserede hende ivrig. Det generede ham saa meget mere, som han mente at kunne genkende den latterligt udseende Mand som en af Jyttes Kavalerer fra om Formiddagen.

„Jeg har desuden en frisk Hilsen at bringe Dem fra en fælles Bekendt,“ sagde Direktør Zaun. „Det er Professor Asmus Hagen. Han er min Læge. Det var Professorens, der meddelte mig, at jeg sandsynligvis vilde træffe Dem her. I Aprilforeningens Dage havde jeg oftere den Fornøjelse at være sammen baade med Dem og Professorens.“

I stadigt Haab om Genkendelse havde Direktøren taget sin Guldorgnet af og præsenteret Torben sit nøgne Ansigt. Og virkelig dukkede der et Øjeblik et flygtigt Erin- dringsbillede frem i Baggrunden af Torbens Bevidsthed. Han saae for sig Aprilforeningens lavloftede, røgfyldte Sal med en hujende og mjavende Forsamling foran Taler-